

ONA

SERGIO PREGO

Del 7 de març al 7 de juny de 2020

GAMBOA: La brutalidad sirve como fluido que contiene las vidas de billones que se hunden en el fondo como la basura sedimentaria de las economías interdependientes.

Entrevista amb Gronk i Gamboa de Asco, Chismearte (tardor 1976).

Mirant enrere, es pot apreciar, al llarg de la trajectòria de Sergio Prego (Sant Sebastià, 1969), una experimentació consistent entorn de l'experiència espacial des d'una pràctica escultòrica, en la qual l'arquitectura i la performativitat ocupen un lloc central. De fet, la preocupació per la problemàtica de l'espai i una entesa de la performativitat com a lògica intrínseca a la producció del sentit de l'obra són compartides per la generació i el context dels quals Sergio Prego parteix, format entorn dels tallers experimentals d'Arteleku en la dècada dels noranta, i són vectors presents en el seu treball, des de les seves primeres obres –en les quals incideix en l'equilibri espaciotemporal, mitjançant l'ús de dispositius audiovisuals, o en les quals recorre diferents estructures arquitectòniques, per exemple– fins a projectes com aquest, *Ona*.

Després del seu pas per l'estudi d'arquitectura de Vito Acconci, Prego comença a experimentar amb arquitectures pneumàtiques. Els experiments amb inflables sorgeixen en el clima contracultural de final de la dècada dels seixanta, com una reacció des de la materialitat al consumisme i al creixement exponencial de la construcció urbana d'aquell moment. Artistes i arquitectes com Ant Farm, Archigram, José Miguel de Prada Poole o Dan Graham, per citar-ne alguns, comencen a armar arquitectures lleugeres i barates, fàcils de muntar i desmuntar, i de formes impredecibles a partir de materials mínims, com són el plàstic, les barres i els tensors, i l'aire propulsat per ventiladors. Prego apunta que l'important d'aquests exercicis no resideixen en la forma, sinó en l'experiència que inauguren: l'arquitectura se sintetitza en un joc de tensió depurat, que permet a les persones ajeure's, estirar-se o col·locar-se de maneres múltiples i variades sobre les superfícies de plàstic inflades. A la vegada, els cossos travessen, lateralment, l'estructura i en modifiquen la forma al seu pas. Es tracta d'un exercici espacial complex –que invoca qüestions tàctils, visuals, respiratòries, entre d'altres– alhora que simple, que Prego trasllada al gest escultòric en instal·lacions com les realitzades al CA2M-Centro de Arte Dos de Mayo (*Highrise*, 2017), al Casal Solleric (*Cowboys*, 2019) o, més recentment, a la Graham Foundation de Chicago, en diàleg amb l'arquitectura abocada de Miguel Fisac (*Poured Architecture*, 2020).

Un gest, en tots els casos, més proper a la genealogia de l'ús dels inflables per part d'artistes que per part d'arquitectes, en el qual predomina una metodologia mínima i espontània enfront d'una aplicació sistematitzada.

La referència de la instal·lació específica que Sergio Prego ha construït per al Centre d'Art la Panera ve, això no obstant, de la imatge de l'acció *Skyscraper Skin*, realitzada, el 1980, pel col·lectiu d'artistes xicans Asco, actiu a Los Angeles entre 1972 i 1987. En aquesta, es veuen dues persones estirant una banda de plàstic transparent en mig d'un creuament de carrers buit entre gratacels. La fotografia correspon a una sèrie d'accions que el col·lectiu va dur a terme entorn del canvi de dècada, prenent el centre de la ciutat buidada com a teló de fons, sobre el qual representar la distòpia urbana de gentrificació i arquitectura vertical que s'hi estava vivint. El plàstic, inflat i corbat per la resistència de l'aire al gest d'estirar, semblava haver caigut de l'edifici que s'eleva darrere, com si es tractés d'una muda de serp; la pell és tan lleugera i transparent que la vora inferior ni tan sols es detecta i es fon amb les línies de trànsit pintades a l'asfalt. Si ens hi fixem bé, observarem que les dues figures de la fotografia duen mascaretes, com si es protegissin de la toxicitat del material que manipulen o de l'aire que respiren en aquell ambient. Potser, aquella pell plàstica sigui més aviat un profilàctic enfront de la brutalitat de què parlen els membres del col·lectiu, que redueix la vida de certes persones a residus, una materialitat de la qual participa el mateix plàstic fet servir.

En *Ona*, el gest és igualment lleuger i mínim en aparença. Com una vela inflada, l'aire dibuixa una corba vertical del sostre al terra i una corba longitudinal que abraça les columnes de la sala. De manera similar a la imatge d'Asco, l'artista ha cercat depurar al màxim el dispositiu de la instal·lació, fent servir el mínim material necessari. A causa de la consistència del plàstic, la transparència de la instal·lació varia segons la perspectiva des d'on l'observem –translúcida quan es mira de cara, opaca si la mirem en diagonal–, i ens fa conscients de la posició des de la qual mirem, així com de la resistència del material a la nostra mirada i a la nostra penetració.

Exposició

Comissariat: Julia Morandeira
Coordinació: Helena Ayuso i Laura Vidal
Disseny gràfic: Bildi
Muntatge: Sergio Prego i Javier Soto

Horari

De dimarts a divendres,
de 10 a 14 h i de 17 a 20 h.
Dissabtes d'11 a 14 h i de 16 a 19 h.
Diumenges i festius, d'11 a 14 h.
Dilluns tancat.

Centre d'Art la Panera

Direcció: Cèlia del Diego
Coordinació i comunicació: Antoni Jové
Centre de documentació: Anna Roigé
Educació: Helena Ayuso
Programes públics: Roser Sanjuan
Col·laboració: Jordi Antas, Júlia Moreno,
Miquel Palomes i Laura Vidal
Manteniment: Carlos Mecerreyes

HO ORGANITZA